

отишълъ въ Цариградъ и постъпилъ въ Царското медицинско училище (1868—1870). По болѣстъ билъ принуденъ да напусне училището и да отиде въ Бѣлградъ, гдѣто постъпилъ въ класическата Гимназия, която свършилъ въ 1873 год. и постъпилъ въ тамошния Лицей, нареченъ „Велика Школа“, въ философския факултетъ. Слѣдъ една година, 1874—75, по причина на изново растроеното си здравье, принуденъ билъ да напусне учението и да се върне въ Ломъ, гдѣто е учителствувалъ до 1876 година. Прѣзъ пролѣтъта, когато настѣпихъ онѣзи вълнения, които вълѣкохъ въ борба цѣлий народъ, минж Ботйовъ съ четата си, която биде разбита и борците распърснати. Въ Ломъ се отзовали двама отъ тѣхъ: Кирилъ Ботйовъ и Иваница Данчевъ, които Мариновъ се опиталъ да скрие въ домътъ си; но будната тогава полиция открила тия двама борци, арестовали ги, а заедно съ тѣхъ и Маринова. Въ 1877 година, слѣдъ освободителната война, Мариновъ билъ освободенъ отъ затворътъ. Отъ началото на 1878 до 10 Априлий 1882 год. Мариновъ е заемалъ длъжността Прѣдсѣдателъ на Окрѣжнитѣ Сѣдилища въ Ломъ, Силистра и Руссе. Отъ 10 Априлий 1882 година подкачилъ пакъ учителското звание. Прѣзъ 1883 год. билъ Окрѣженъ Управителъ въ Ломъ и Т.-Пазарджикъ, а отъ 18 Октомврий 1888 г. Директоръ на Руссенската Държавна Гимназия. Още когато е билъ въ Цариградъ помѣщавалъ е статии въ в. „Македонія“ (гледай 1866 година), а въ Бѣлградъ билъ редовенъ сътрудникъ на тогавашния в. „Освобождение.“ Слѣдъ освобождението писалъ е статии въ в. в. „Цѣлокупна Бѣлгария“ (гледай 1879 год.), „Търновска Конституция“ (гледай 1884 година) и послѣ „Свобода“ (гледай 1887 година). Въ списанието „Трудъ“ е писалъ нѣколко статии, между които е и прѣведената отъ Руски статия на Маринъ Дриновъ, подъ заглавие: *Нѣколко думи за языкътъ, народнитѣ пѣсни и обичаи на Дебърскитѣ славяне*, а въ „Сборникътъ на Министерството на Народ. Просвѣщение, II книга, политическитѣ събития въ западния край на Бѣлгария. Отпечатъль е и единъ краткъ очеркъ на нашата литература, подъ заглавие: *История на бѣлгарската литература*, Пловдивъ, 1885 година. Сега Д. Мариновъ се занимава съ етнографически изслѣдвания на Бѣлгария, отъ които материали е издалъ до сега три книги, подъ заглавие „Жива Старина“ (прѣзъ 1892 година).